

Innst. 399 L

(2016–2017)

Innstilling til Stortinget fra helse- og omsorgskomiteen

Dokument 8:105 L (2016–2017)

Innstilling fra helse- og omsorgskomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentantene Sivert Bjørnstad, Erlend Wiborg, Oskar J. Grimstad og Morten Ørsal Johansen om å tillate konsum av alkohol under 22 volumprosent i parker

Til Stortinget

Sammendrag

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Vedtak til lov

om endring i lov 2. juni 1989 nr. 27 om omsetning av alkoholholdig drikk m.v. (alkoholloven)

I

§ 8-9 nytt femte ledd skal lyde:

Forbudet mot drikking av alkohol i park som nevnt i første ledd nr. 5 gjelder ikke når drikken inneholder mindre enn 22 volumprosent alkohol.

II

Loven trer i kraft straks.»

Forslagsstillerne viser til at det i Norge i dag etter alkoholloven § 8-9 første ledd nr. 5 er forbudt å drikke eller servere alkohol uten bevilling på gate, torg eller vei, i park eller på annen offentlig plass. Formålet med bestemmelsen, og med alkoholloven for øvrig, er i størst mulig grad å begrense de samfunnsmessige og individuelle skader som alkoholinntak kan medføre. Forslagsstillerne ser viktigheten av å opprettholde en lov som verner om ro og orden på offentlig sted. Det er imidlertid viktig at lovverket reflekterer faktiske forhold i samfunnet og

har en pragmatisk tilnærming til forholdet mellom folks ønsker og vernet om ro og orden på offentlig sted. Forslagsstillerne ser rom for en justering av alkoholloven for å tillate konsum av alkoholholdige drikkevarer i parkene.

Forslagsstillerne mener de aller fleste har et ansvarlig forhold til alkohol og har stor glede av å kunne nyte alkohol i parker på solskinnsdager. Ifølge loven, slik den er utformet, er det i dag ulovlig å nyte en boks med pils eller et glass vin i parken. Politiet har riktignok flere steder valgt en pragmatisk linje og sett bort fra at folk drikker alkohol i parkene på finværsdager. Forslagsstillerne mener imidlertid det er på tide å fjerne en lovbestemmelse som har utspilt sin rolle for lenge siden, og mener det bør være lovlig å nyte alkohol i grøntarealene.

Parkene er et område for alle, og alkohol har vært sett på som en risikofaktor med hensyn til ro og orden og med hensyn til negativ påvirkning overfor barn. Forslagsstillerne påpeker at andre bestemmelser i lovverket trer inn dersom noen forstyrrer ro og orden i det offentlige rom, eksempelvis gjennom straffeloven og/eller politivedtekter i den enkelte kommune. Forslagsstillerne mener derfor det vil være uproblematisk å justere lovverket slik at det blir lovlig å nyte en pils eller et glass vin i parken.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Freddy de Ruiter, Ruth Grung, Ingvild Kjerkol, Tove Karoline Knutsen og Torgeir Micaelsen, fra Høyre, Kristin Ørmen Johnsen, Elisabeth Røbekk Nørve, Sveinung Stensland og Tone Wilhelmsen Trøen, fra Fremskrittspartiet, Bård Hoksrud,

lederen Kari Kjønaas Kjos og Morten Wold, fra Kristelig Folkeparti, Olaug V. Bollestad, fra Senterpartiet, Kjersti Toppe, og fra Venstre, Ketil Kjenseth, viser til Representantforslag 105 L (2016–2017) om å tillate konsum av alkohol under 22 volumprosent i parker.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet avviser forslaget og mener det bryter med norsk alkoholpolitikk og ville kunne ha en rekke negative konsekvenser.

Disse medlemmer er av den oppfatning at norsk alkoholpolitikk er vellykket grunnet styring og stram regulering, kombinert med gode holdninger og verdier knyttet til alkohol. Å tillate bruk av alkohol i parker vil utfordre dette på en uheldig måte. Forslaget innebærer en unødvendig liberalisering og vil dessuten være vanskelig å håndtere fra politiets side, både mht. aldersgrenser, mengder konsumert alkohol, grad av beruselse og hva som skal defineres som park.

Disse medlemmer mener at forslaget framstår både som lite gjennomtenkt og svært populistisk. Parker og andre friområder skal både være og oppleves trygge for alle, og ikke minst for barna. Det er heller ikke sikkert at dette vil være et spesielt lurt grep knyttet opp mot de friområdene og parkene som er turistattraksjoner. For øvrig vil det også kunne bli utfordrende å skille uterestaurant og park, i de parkområder hvor man finner slike restauranter.

Komiteens medlemmer fra Høyre viser til at det i regjeringsplattformen og i samarbeidsavtalen mellom regjeringspartiene og Kristelig Folkeparti og Venstre, er nedfelt at hovedlinjene i norsk alkoholpolitikk skal ligge fast. Disse medlemmer peker på at å gjøre et generelt unntak fra alkoholovens forbud som gjelder for hele landet, vil kunne anses å være en stor endring i alkoholovens system. Disse medlemmer viser til at en eventuell lovendring må utformes på en måte som gjør at man ikke svekker begrunnelsen for hovedlinjene i alkoholpolitikken. I Norge har man en helhetlig og relativt streng alkoholpolitikk. Norge har et av de laveste forbrukene av alkoholholdig drikk i Europa. Disse medlemmer viser til at landets alkoholpolitiske virkemidler stadig utfordres av ESA, og disse medlemmer mener en må forvalte alkoholpolitikken slik at man ikke svekker Norges troverdighet overfor ESA og EFTA-domstolen. Disse medlemmer er i utgangspunktet ikke motvillig til å se nærmere på spørsmålet som blir reist i representantforslaget, men mener at for å sikre at en eventuell lovendring treffer på riktig måte og ikke får

utilsiktede konsekvenser, må saken utredes og sendes på høring før det fremmes en lovproposisjon. Disse medlemmer peker på at forslaget reiser mange praktiske, lovtekniske og ressursmessige utfordringer, og disse medlemmer vil derfor ikke støtte forslaget om en rask lovendring uten forutgående utredning og høring.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet peker på at Fremskrittspartiet er et liberalistisk parti som ønsker å gi mennesker frihet under ansvar, og ikke detaljregulere all deres gjøren og laden. Disse medlemmer mener at å innrømme voksne personer anledningen til å nyte et glass øl eller vin i et parkanlegg en varm sommerdag, er innenfor det man må kunne akseptere i et moderne land i en global verden. Disse medlemmer peker på at nordmenn reiser mer og tilegner seg kontinentale drikkevaner, som for eksempel et glass vin til lunsj utendørs.

Disse medlemmer peker på at det allerede i dag, uten at det er lov, er ganske vanlig at folk drikker alkohol i parkanlegg rundt omkring, uten at de ofrer så mange tanker på at dette er lovstridig. I mange tilfeller så utviser da også politiet en pragmatisk linje hvis dette oppdages, og det ikke er forekommet åpenlys beruselse eller forstyrrelse av den alminnelige lov og orden.

Disse medlemmer understreker at parkanlegg ikke skal være naturlige festplasser for ungdom og andre som kan tenkes søke dit, og at straffeloven og/eller den enkelte kommunes politivedtekter får anvendelse dersom noen forstyrrer ro og orden i det offentlige rom.

Disse medlemmer peker på at mennesker med begrenset økonomi også skal gis mulighet til å nyte et glass øl eller vin på en fin sommerdag, selv om man kanskje ikke har muligheten til å gjøre det ved en uterestaurant i vannkanten. På denne bakgrunn mener disse medlemmer at man ved å åpne for konsum av alkohol begrenset oppad til 22 volumprosent i parker, gir flere mennesker muligheten til å oppleve den livskvalitet mange oppfatter at sol, sommer, utendørsliv – ledsaget av et glass vin eller øl – faktisk er.

Disse medlemmer understreker at alkoholkonsumet blant unge mennesker går ned, noe som er en positiv utvikling. Disse medlemmer tror ikke alkoholkonsumet blant unge vil gå opp som en følge av å si ja til dette forslaget, men heller medføre at flere kommer ut fra hybler, leiligheter og hus, og således vil konsumere alkohol på et sted der politiet vil kunne forsikre seg om at alt foregår i sømmelige former.

Disse medlemmer peker på at det er et relativt beskjedent antall som bøtelegges for drikking på

offentlig sted. En reportasje i TV2 5. juli 2015 viste at tallene for 2014 var fem anmeldelser i Tromsø, 14 i Trondheim, 22 i Stavanger og 24 i Kristiansand. Oslo-politiet oppga å ikke ha tall. Disse medlemmer viser til følgende uttalelse fra politiadvokat Kai Spurkland ved Oslo politidistrikt til TV2:

«Det er et mindre alvorlig lovbrudd og håndteres deretter. Utgangspunktet er at så lenge det ikke er til kraftig sjenanse, så gir vi en advarsel.»

Disse medlemmer mener forslaget ikke bryter med norsk alkoholpolitikk og samarbeidsavtalen mellom regjeringspartiene, der det slås fast at hovedlinjene i norsk alkoholpolitikk ligger fast. Disse medlemmer peker på at blant annet Kristelig Folkeparti i inneværende stortingsperiode har fremmet flere forslag som har utfordret det man kan kalle hovedlinjene, og mener derfor at dette forslaget således også må sies å være innenfor den gjeldende avtale.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«Vedtak til lov

om endring i lov 2. juni 1989 nr. 27 om omsetning av alkoholholdig drikk m.v. (alkoholloven)

I

§ 8-9 nytt femte ledd skal lyde:

Forbudet mot drikking av alkohol i park som nevnt i første ledd nr. 5 gjelder ikke når drikken inneholder mindre enn 22 volumprosent alkohol.

II

Loven trer i kraft straks.»

Komiteens medlem fra Venstre støtter forslaget om å tillate vin og øl i parker, men presiserer at det må være opp til de lokale folkevalgte å vedta egne begrensninger som tar lokale hensyn. Dette medlem mener det er mange hensyn som understøtter at kommunene må ha en slik mulighet, blant annet å kunne sikre alkoholfrie soner og eventuelt tidspunkter på døgnet som hensynstar områder der barn og barnefamilier ferdes mye. Dette medlem vil understreke at de felles alkoholpolitiske målsettingene ligger fast, blant annet at Norge har sluttet seg til WHO's mål om å redusere skadelig bruk av alkohol med minst 10 pst. innen 2025, men mener samtidig at det er mulig å føre en alkoholpolitikk som er både liberal og ansvarlig på samme tid.

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti og Senterpartiet mener at å tillate alkohol under 22 volumprosent, men ikke over, ville gitt en byråkratisk ordning. En slik lovgivning

ville blitt svært vanskelig å føre tilsyn og kontroll med.

Disse medlemmer mener det er viktig å hegne om de alkoholfrie sonene i samfunnet. Å gjøre det tillatt å drikke i parker er utvilsomt et forslag som vil bidra til færre alkoholfrie soner. Å arbeide for alkohol- og rusmiddelfrie soner har lenge vært en svært sentral del av det alkoholforebyggende arbeidet i Norge. Alkoholfrie soner kan være offentlige steder, trafikk, idrett og friluftsliv, båt og badeliv, arbeidsliv og steder der barn og unge ferdes.

Disse medlemmer registrerer at komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener at forslaget ikke bryter med norsk alkoholpolitikk og regjeringsplattformen, og at det vises til at alkoholbruken hos ungdom har gått ned. Disse medlemmer vil i den forbindelse vise til at regjeringen i Prop. 15 S (2015–2016) Opptrappingsplanen for rusfeltet, meldte at det totale alkoholkonsumet er høyere i dag enn i 1993, men at det totale alkoholkonsumet ser ut til å ha flatet ut siden 2008. Samtidig har den eldre delen av befolkningen og kvinner et høyere alkoholkonsum i dag enn tidligere. Det har samtidig vært en markert økning i alkoholrelatert sykkelighet og innleggelser i sykehus. Det er klart behov for å videreføre den alkoholpolitiske hovedlinjen med hegning om alkohol- og rusmiddelfrie soner.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 1

«Vedtak til lov

om endring i lov 2. juni 1989 nr. 27 om omsetning av alkoholholdig drikk m.v. (alkoholloven)

I

§ 8-9 nytt femte ledd skal lyde:

Forbudet mot drikking av alkohol i park som nevnt i første ledd nr. 5 gjelder ikke når drikken inneholder mindre enn 22 volumprosent alkohol.

II

Loven trer i kraft straks.

Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og råder Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:105 L (2016–2017) – Representantforslag fra stortingsrepresentantene Sivert Bjørnstad,

Erlend Wiborg, Oskar J. Grimstad og Morten Ørsal Johansen om å tillate konsum av alkohol under 22 volumprosent i parker – vedlegges protokollen.

Oslo, i helse- og omsorgskomiteen, den 6. juni 2017

Kari Kjønaas Kjos

leder

Freddy de Ruiter

ordfører

VEDLEGG**Brev fra Helse- og omsorgsdepartementet v/statsråd Bent Høie til helse- og omsorgskomiteen, datert 19. mai 2017****Dokument 8:105 L (2016-2017) – representantforslag om å tillate konsum av alkohol under 22 volumprosent i parker**

Helse- og omsorgskomiteen har fått oversendt til behandling Representantforslag fra stortingsrepresentantene Sivert Bjørnstad, Erlend Wiborg, Oskar J. Grimstad og Morten Ørsal Johansen om å tillate konsum av alkohol under 22 volumprosent i parker – Dokument 8:105 L (2016-2017). Forslaget lyder:

"Bakgrunn

I Norge i dag er det etter alkoholloven § 8-9 første ledd nr. 5 forbudt å drikke eller servere alkohol uten bevilling på gate, torg eller vei, i park eller på annen offentlig plass.

Formålet med bestemmelsen, og med alkoholloven for øvrig, er i størst mulig grad å begrense de samfunnsmessige og individuelle skader som alkoholinntak kan medføre. Forslagsstillerne ser viktigheten av å opprettholde en lov som verner om ro og orden på offentlig sted. Det er imidlertid viktig at lovverket reflekterer faktiske forhold i samfunnet mellom folks ønsker og vernet om ro og orden på offentlig sted. Forslagsstillerne ser rom for en justering av alkoholloven for å tillate konsum av alkoholholdige drikkevarer i parkene.

De aller fleste har et ansvarlig forhold til alkohol og har stor glede av å kunne nyte alkohol i parker på solskinnsdager. Ifølge loven, slik den er utformet, er det i dag ulovlig å nyte en boks med pils eller et glass vin i parken. Politiet har riktignok flere steder valgt en pragmatisk linje og sett bort fra at folk drikker alkohol i parkene på finværsdager. Forslagsstillerne mener imidlertid det er på tide å fjerne en lovbestemmelse som har utspilt sin rolle for lenge siden, og mener det bør være lovlig å nyte alkohol i grøntarealene.

Parkene er et område for alle, og alkohol har vært sett på som en risikofaktor med hensyn til ro og orden og med hensyn til negativ påvirkning overfor barn.

Likevel er det slik at andre bestemmelser i lovverket trer inn dersom noen forstyrrer ro og orden i det offentlige rom, eksempelvis gjennom straffeloven og/eller politivedtekter i den enkelte kommune.

Forslagsstillerne mener det vil være uproblematisk å justere lovverket slik at det blir lovlig å nyte en pils eller et glass vin i parken.

Forslag

Forslagsstillerne fremmer på denne bakgrunn følgende

*f o r s l a g:**V e d t a k t i l l o v*

Om endring i lov 2. juni 1989 nr 27 om omsetning av alkoholholdig drikk m.v. (alkoholloven)

I

§ 8-9 nytt femte ledd skal lyde:

Forbudet mot drikking av alkohol i park som nevnt i første ledd nr. 5 gjelder ikke når drikken inneholder mindre enn 22 volumprosent alkohol.

II

Loven trer i kraft straks."

Jeg er bedt om å uttale meg om forslaget.

Det rettslige utgangspunkt er, som også forslagsstillerne påpeker, at det på gate, torg, vei, i park og på annen offentlig plass både er forbudt å servere og å drikke alkoholholdig drikk med mindre det foreligger bevilling for dette. Kommunen kan gi bevilling til skjenking av alkoholholdig drikk på offentlig plass. Slik bevilling må gjelde for et nærmere definert område. Servering og drikking av alkoholholdig drikk må da skje i henhold til bevillingen, og bevillingshaver er ansvarlig for at skjenkingen skjer i forsvarlige former, jf. bl.a. overskjenkings- og aldersgrenseproblematikk. Kommunen er som bevillingsmyndighet ansvarlig for å føre kontroll med at det skjenkes i henhold til bevillingen. Kommunen har derimot ikke adgang til å tillate bevillingsløs drikking/servering av alkoholholdig drikk på offentlig sted. Kontroll med at forbudet mot drikking på offentlig sted overholdes er ikke kommunen som bevillingsmyndighet sitt ansvar, men er en politimessig oppgave. Disse bestemmelsene følger av alkoholloven. Alkoholloven inneholder ikke muligheter for å gjøre unntak.

Det innebærer at det kreves lovendring dersom det skal åpnes for at private personer skal kunne drikke på offentlig sted utenfor bevillingsordningen.

Jeg vil sterkt frarå at det foretas en lovendring som foreslått, uten nærmere utredning og høring som er alminnelig i lovsaker. For å sikre at en eventuell lovendring treffer på riktig måte og ikke får utilsikte-

de konsekvenser, må saken utredes og sendes på høring før det fremmes en lovproposisjon. Det må antas at flere instanser, for eksempel næringslivsaktører, politiet og kommunene, vil ha viktige innspill til en slik regelverksendring og hvordan den bør utformes.

Det kan tenkes flere alternative modeller. To hovedmodeller skiller seg ut. For det første kan man, som forslagsstillerne, tenke seg et generelt unntak fra forbudet mot drikking av alkoholholdig drikk på nærmere bestemte offentlige steder. Et annet alternativ, som jeg forstår er benyttet i vårt naboland Sverige, er å gi hjemmel for at kommunene kan gjøre unntak fra forbudet mot drikking av alkoholholdig drikk på offentlige steder.

Begge modellene medfører praktiske, lovtekniske og ressursmessige utfordringer, og jeg mener at ikke minst følgende problemstillinger ville måtte utredes nærmere:

- Avgrensning av den type offentlige steder som skal omfattes – det er ikke gitt at begrepet "park" vil gi den korrekte avgrensning
- Forholdet til bestemmelser knyttet til ro og orden
- Behov for særregler for tidspunkt hvor det er arrangementer på det aktuelle offentlige sted
- Forholdet til tilgrensede områder med skjenkebevilling
- Ressursmessige utfordringer (politiet)
- Eventuell avgrensning av hvilken alkoholholdig drikk som skal omfattes, jf. forslagsstillerens forslag om å avgrense til drikk som inneholder under 22 volumprosent alkohol.

I det følgende vil jeg belyse noen av de spørsmål som det må ses nærmere på før et eventuelt lovfor-
slag kan fremmes:

For det første må en eventuell lovendring utformes på en slik måte at vi ikke svekker begrunnelsen for hovedlinjene i alkoholpolitikken. I Norge har vi en helhetlig, relativt sett streng alkoholpolitikk. Denne virker. Norge har et av de laveste forbrukene av alkoholholdig drikk i Europa. Politikken virker fordi mange tiltak virker sammen. Våre alkoholpolitiske virkemidler utfordres stadig av ESA, jf. EØS-avtalen. Vi må forvalte alkoholpolitikken slik at vi ikke svekker vår troverdighet ovenfor ESA og EFTA-domstolen. Liberalisering av et element i alkoholpolitikken kan medføre utfordringer for andre alkoholpolitiske virkemidler – fordi legitimiteten til de enkelte delene av politikken til dels er avhengig av at politikken er helhetlig.

En endring vil i praksis medføre økt tilgjengelighet til alkoholholdig drikk, ikke minst for mindreårige. Tilgjengelighetsbegrensende tiltak er blant de mest effektive for å redusere alkoholkonsumet. Redusert alkoholkonsum reduserer alkoholskadene.

Forskningen er entydig på dette punktet. En endring vil kunne bidra til økt alkoholkonsum totalt sett, og ikke minst gjelder dette i de yngre aldersgruppene. Forholdet til aldersgrensene medfører en utfordring i seg selv. Det er forbudt for personer som er under 18/20 år å kjøpe alkohol, men det er ikke forbudt for mindreårige å drikke alkohol. Kontroll med lovlig drikking i park vil være en politimessig oppgave, men da ut fra ordensmessige betraktninger – det vil altså ikke foregå noen systematisk alderskontroll. Å tillate drikking på offentlig sted kan i praksis innebære en frisone for mindreårig ungdom som har fått tak i alkoholholdig drikk, herunder illegal alkohol (smuglersprit, hjemmebrent), med den risiko det innebærer (bl.a. for alkoholforgiftning). Det må ses nærmere på hvordan man kan sikre at dette ikke blir resultatet av en eventuell lovendring.

I forlengelsen av dette må spørsmål om hvordan man skal føre kontroll med drikkingen og spørsmål knyttet til politiets ressurser vurderes nærmere. Der-
som det ble lovlig å drikke på offentlig sted, ville dette politisk og lovteknisk måtte avgrenses mot atferd som strider mot ordensbestemmelser mv. I kjølvannet av diskusjoner rundt grensesnittet for lovlig og ulovlig drikking, vil man måtte se nærmere på spørsmål knyttet til rammer og prioriteringer for politiet.

Et forhold som vil kunne komplisere politiets arbeid, er forslagsstillerens forslag om å avgrense lovlig drikking til drikk under 22 volumprosent alkohol. Det kan stilles spørsmål ved om det merarbeid en slik avgrensning medfører for politiet, må veie tyngre enn de eventuelle fordelene med en slik avgrensning. Representantene har ikke grunnlagt eller problematisert avgrensningen i sin begrunnelse for forslaget. Etter min mening må argumenter for og mot en slik avgrensning utredes og veies mot hverandre, før man beslutter om en slik avgrensning bør være en del av et eventuelt lovfor-
slag.

Videre må det sikres at et eventuelt lovfor-
slag sikrer en praksis som på en god måte balanserer hensynet til barnefamilier mv. med ønsket til enkeltpersoner som ønsker å drikke alkohol hvor og når det passer dem. Mange benytter parker og lignende som et sted for familieutflykter mv., og det må antas at mange vil ønske et regelverk som sikrer at man i slike situasjoner i utgangspunktet slipper å møte berusede personer/personer som drikker alkohol. Før en eventuell lovendring bør vi undersøke nærmere hva holdningene er i befolkningen, og hvordan en eventuell endring kan skrus sammen for best mulig å hensynta alle parter.

Spørsmålet om deregulering vil innebære en lovteknisk utfordring når det gjelder å definere hvilke offentlige områder hvor drikking skal være tillatt. Begrepet "park" lar seg ikke enkelt legaldefinere, og det er kanskje heller ikke dekkende. Jeg vil anta at

det ikke er ønskelig at en endring omfatter gate, torg, vei, offentlig plass i tilknytning til offentlig bygninger (for eksempel rådhusplassen i Oslo), og at endringen kanskje heller ikke skal gjelde park i de tidsrom hvor det finner sted arrangementer der (markedsdager, tivoli, konserter, 17. mai-arrangementer etc). Disse spørsmålene må utredes slik at man ikke får praktiske avgrensingsproblemer som igjen avspeiler seg i kontrollmessige problemer.

Å gjøre et generelt unntak fra alkohollovens forbud som gjelder hele landet, vil kunne anses å være en stor endring i alkohollovens system. Etter alkoholloven er det opp til hver kommune å bestemme hvor streng eller liberal alkoholpolitikk man ønsker å føre innenfor lovens rammer. Det bør derfor utredes om en ordning hvor kommunene kan vedta unntak fra forbudet mot drikking på offentlig sted, kanskje kan være mer hensiktsmessig enn et generelt unntak fra forbudet. En slik ordning reiser imidlertid problemstillinger når det gjelder forholdet mellom kommunens vedtak og ressursmessige utfordringer for politiet, som man også ville måtte se nærmere på.

For å belyse disse spørsmålene, mener jeg at det, i forbindelse med arbeid med å utrede saken nærmere, blant annet ville være nyttig å innhente informasjon om hvordan problemstillingen er løst i andre land, og hvilke erfaringer landene har gjort seg med ulike modeller.

Jeg vil understreke at jeg ikke er motvillig til å se nærmere på spørsmålet som representantene Bjørnstad, Wiborg, Grimstad og Ørsal Johansen reiser. Imidlertid mener jeg at saken vil være tjent med grundig utredning og alminnelig høring, og jeg støtter derfor ikke representantenes forslag om en rask lovendring uten forutgående utredning og høring. En slik løsning vil etter min oppfatning kunne gi utilsiktede konsekvenser, da det vil kunne oppstå avgrensingsproblemer og ressursmessige utfordringer.

